

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

STRIGĂTUL FEMEII CANANEENCE SAU RUGĂCIUNEA MAMELOR PENTRU COPII

**DUMINICA A 17-A DUPĂ RUSALII
(a Cananeencei)**

SF. CUV. AUXENTIE, MARON
ȘI AVRAAM

Astăzi la Sfânta Liturghie am ascultat o pericopă evanghelică în care s-a vorbit despre o femeie din părțile Tirului și Sidonului, care a venit la Mântuitorul și L-a rugat stăruitor să vindece pe fiica ei, care era stăpânită de diavol.

Scârbit de săcâiala și invidia fari-seilor, Domnul iese din hotarele patriei sale și întâlnește o femeie cu care are un dialog de o bogăție și o frumusețe fără asemănare.

Ori de câte ori se citește evanghelia numită „a femeii cananeence”, unde ni se relatează întâlnirea dintre Hristos și această mamă copleșită de griji și durere din pricina suferinței fiicei sale, ne revin în memorie dragostea și jertfa, lacrima și necazul, dorul și bucuria fiecărei mame. Într-un fel sau altul, orice mamă se aseamănă cu personajul evanghelic îndrăgît și apreciat de Mântuitorul Hristos Care, privind la credința și stăruința ei, i-a tămăduit copila bolnavă. La drept vorbind, în strigătul zbciumatei mame nu se regăsește oare rugăciunea tuturor mamelor noastre? Văzându-și copiii doborâți de boli fizice ori sufletești, ele se roagă, stăruie, varsă lacrimi lângă icoane sau în biserici, implorând mila Domnului, precum femeia cananeencă: „Miluiește-mă, Doamne, fiica, fiul meu este bolnav, rătăcit, dezorientat, neîmplinit profesional sau familial. Este pătimaș, impulsiv, neadaptat, încăpățânat, nu socializează, nu merge la biserică, nu se roagă, nu ține sărbătorile. De postit, nici atât, nu ascultă de nimeni, nu vrea să-și croiască vreun viitor, trăind în delăsare. Fumează sau consumă alcool. Nu s-a cununat, irosește prea ușor banii, se ceartă cu frații lui, crede că noi,

lată un exemplu vrednic de urmat de către toți părinții vremurilor noastre, care trebuie să se roage permanent pentru copiii lor. Să se roage nu numai pentru tămăduirea lor de bolile trupești, ci mai ales de bolile lor sufletești, care devin din ce în ce mai multe, mai mari și mai grele. Părinții să nu înceteze a se ruga „Doctorului sufletelor și al trupurilor”.

părinții, îi dorim rău”. Iată cuvinte auzite adesea din gurile multor femei care ajung la Hristos, în Biserica Slavei Lui, răvășite de supărare, rugându-l pe slujitorul Casei lui Dumnezeu să le asculte. Apoi scriu acatiste, înșiruind cerințe duhovnicești ori materiale pentru odraslele lor, nădăjduind că le-a auzit Hristos și că Biserica, prin rugăciunile ei, va mijloci, ca altădată ucenicii Domnului: „Slobozește-o, Doamne, că strigă!”.

În Taina Sfântului Maslu, relatarea întâlnirii dintre grijulia mamă și Mântuitorul Hristos este redată prin evanghelia a șasea. Oare ce a stat la baza selectării fragmentului cu pricina din multitudinea de vindecări și întâmplări minunate prezentate în sfintele Evanghelii? Dumnezeieștii Părinți, prin inspirata lor alegere, au urmărit lucrarea lui Dumnezeu de identificare, de îngrijire, de vindecare a tuturor celor bolnavi trupește și sufletește, realizând o veritabilă „antropologie” a căderii și ridicării omului din păcat.

Din această perspectivă, răspunsul Sfântului Ioan Gură de Aur ar putea să ne lămurească. Referindu-se la comportamentul Mântuitorului Hristos, Care intenționat se preface că nu aude strigătul disperat al cananeencei ce dorea tămăduirea copilei, dumnezeiescul părinte spune că atât tăcerea Domnului, cât și întârzierea Sa în a da un răspuns favorabil femeii de alt neam și de altă religie decât evreii ascund dorința Lui de a reliefa marea ei credință. Dacă El n-ar fi lăsat-o să ceară stăruitor vindecarea fiicei, ucenicii nu ar fi remarcat atât de clar trei mari virtuți ale sale: credința puternică, smerenia profundă și rugăciunea stăruitoare.

În cazul evangheliei a șasea de la Sfântul Maslu, Biserica a rânduit aici minunata relatare nu doar pentru că Iisus a vindecat-o pe copila neputincioasă, ci spre a ne arăta că lipsa de credință reprezintă o boală, că mândria constituie, de asemenea, o boală, la fel cum absența rugăciunii ori a perseverenței în rugăciune înseamnă tot o

suferință. Așa ni se atrage atenția că, în măsura în care căutăm cu osârdie vindecarea de bolile trupești, cu aceeași râvnă se cuvine să-L rugăm pe Domnul a ne tămădui și de cele sufletești.

Una dintre afecțiunile spirituale întâlnite foarte frecvent astăzi se întrezărește tot din cuprinsul amintitei pericole evanghelice: se observă lesne faptul că mama s-a identificat pe deplin cu boala fiicei, devenind glasul copilei ce nu se putea ruga, fiindcă ajunsese posedată de un demon. Ea nu a spus:

„Doamne, miluiește pe fiica mea”, ci „Doamne miluiește-mă!, Doamne ajută-mă!”, arătând că necazul copilei a devenit propria durere a mamei.

Revenind la strigătul mamelor din zilele noastre, da, multe dintre ele strigă după Hristos pentru mulți, foarte mulți tineri suferinzi. Pe lângă afecțiunile trupești, cele spirituale se ivesc mai des ca oricând. O sumedenie de odrasle, la vârste extrem de fragede, se lasă antrenate în tot soiul de scăderi: tutun, alcool, droguri, indiferentism religios,

relativizarea credinței și tradițiilor neamului lor, dezordine sentimentală și sexuală, lipsă de orizont, alături de nenumărate altele. Avem, așadar, nevoie de mame, de părinți, în genere, foarte credincioși, extrem de răbdători și cu nezdruccinată credință, pentru salvarea urmașilor lor. Numai așa vor auzi cuvântul cel izbăvitor al Mântuitorului Hristos: „omule”, sau „femeie, mare este credința ta. Fie ție după cum voiești?”. ❖

Diacon Cristian Filiiuță

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR DESPRE MILĂ ȘI FAPTELE BUNE

❖ Omul care poate cugeta la înviere și s-a mutat cu totul în viața cea de dincolo, le socotește o nimica pe toate cele de aici: bogăția, belșugul, aurul, argintul, hainele, petrecerile, mesele bogate și cele asemenea lor. Iar odată ce le socotește pe toate o nimica, îi vine mai ușor să aibă grijă de săraci. De aceea și Pavel dă sfat de milostenie după ce mai întâi pregătise bine sufletul lor cu învățătura despre înviere.

❖ Dacă vom avea fapte bune, vom avea cu noi pe Duhul Sfânt; și când avem cu noi pe Duhul Sfânt, vom avea și fapte bune. Și din contră: dacă nu avem fapte bune, Duhul Sfânt pleacă de la noi, iar dacă rămânem pustii de Duhul Sfânt, atunci și în fapte vom șchiopăta.

❖ Când vede că vrem să facem cele ce trebuie și avem gânduri curate, Dumnezeu ne întinde mâna, ne răsplătește înainte de a ne osteni, ca să ne mărească cu asta și mai mult râvnă. Și vei vedea că asta se întâmplă cu toți dreptii.

❖ Toate rămân pe pământ și numai faptele bune călătoresc împreună cu noi. Pentru acelea vom da socoteală; pentru acelea vom primi plată.

❖ Căci fapta bună nu aduce atâta folos celor ce o primesc, pe cât celor ce o fac, fiindcă le dă curaj față de Dumnezeu.

❖ Gândește-te: ai semănat milostenie, te așteaptă în ceruri tezaure neprețuite și slavă veșnică; ai semănat înțelepciune, vei primi cinste și recompensă, laude din partea îngerilor și cununii nevestețite din partea celui ce recompensează.

❖ Fiecare va lua plată după osteneală, nu după sfârșitul sau rezultatul lucrului, ci după osteneală. Căci ce sunt eu vinovat dacă nu sunt cu băgare de seamă cei ce mă ascultă.

❖ Dumnezeu nu vrea ca un creștin să se mulțumească numai cu mântuirea lui, ci să zidească și pe alții, nu numai prin învățătură, ci prin viața și purtarea sa. Nimic nu îndeamnă pe cineva pe calea adevărului ca viața curată. Oamenii nu se

**Dacă încercările,
boala, neputința
sau pieirea trupului,
pe care le suferim
fără voia noastră,
că nu le facem noi,
ni se socotesc pentru
ștergerea păcatelor,
cu mult mai mult
faptele bune,
pe care le facem
cu voia și râvna noastră.**

uită la ce spunem noi, cât la ce facem noi. Și ca să vezi că lucrurile stau așa, iată! Chiar dacă am filosofa noi de nenumărate ori cu cuvântul și am vorbi despre supunerea la voia lui Dumnezeu, dar dacă atunci nu arătăm prin fapte ce am spus, nu folosește atât cuvântul nostru, cât vatămă fapta; dar dacă și înainte de a vorbi și după ce am vorbit arătăm prin faptă că ne supunem voii lui Dumnezeu, suntem crezuți când dăm sfatul, pentru că împlinim cu fapta ce sfătuim, Hristos pe aceștia i-a fericit, spunând: „Fericit cel ce face și învață” (Matei, 5, 19). Uită-te că întâi a pus fapta, apoi învățătura. Când fapta merge înainte, chiar dacă nu urmează învățătura, fapta e de ajuns să învețe mai puternic decât glasul pe cei ce o văd.

❖ Multă răsplată așteaptă pe cei care au făcut fapte bune, iar răsplata este și mai mare când cei care au săvârșit faptele cele bune au trecut prin primejdii și au suferit ocări și necinste de la oameni. Dacă doi oameni săvârșesc aceeași faptă bună, unul însă o săvârșește fără nici o osteneală, iar altul cu multă osteneală, apoi și cinstea și cununile unuia și altuia sunt deosebite.

❖ Voi spune după acestea și un alt lucru care poate părea uimitor, dar și adevărat. Chiar dacă va lucra cineva un

lucru mare și nobil, dar nu cu osteneală, primejdie și pătimiri, nu va primi o răsplată mai mare: „căci fiecare își va primi plata după osteneala lui” (I Cor., 3, 8), nu după mărimea virtuții, ci după ponderea pătimirii. De aceea și Pavel când se laudă nu se laudă numai pentru că a făcut vreun lucru nobil, ci pentru că a pățimit cele rele.

❖ Cei care au fapte bune, și credință în Dumnezeu nu au, se aseamănă cu trupurile cele moarte, care sunt îmbrăcate cu haine bune și înfășurate cu giulgiuri, dar n-au simțirea bunătăților. Pentru că ce folos este omului, cu faptele cele bune să fie îmbrăcat și să aibă suflet mort și nesimțitor, fără de credință. Faptele oare, nu se fac întru nădejde de răsplătire? Dar de vreme ce pe poruncitorul osteneții nu-l știi, pentru cine te ostenești și te trudești? Căci și oamenii întâi se îngrijesc pentru viața lor și mai pe urmă socotesc de hrana lor. În acest chip dar, se cade să avem întâi nădejdea vieții lui Hristos, și apoi să ne hrănim cu bunele fapte, pentru că cei ce nu se hrănesc, nu pot să trăiască, la fel și cel ce nu e viu, nu se poate hrăni. Așa că, cela ce lucrează fără de credință și dreptate, nu poate să trăiască, căci tâlharul crezând s-a îndreptat; dar și fără faptele credinței, nu ne putem învrednici împărăției lui Dumnezeu. ❖

SFÂNȚA LITURGHIE

JERTFA DE LA CARE NU TREBUIE SĂ LIPSIM

Dintre toate actele noastre de cult prin care cinștim și preamărim pe Dumnezeu, cel mai desăvârșit este sacrificiul sau jertfa. Jertfa este dăruirea plină de iubire și evlavie a unui obiect în cinstea lui Dumnezeu. Prin aceasta voim să arătăm că El, ca ziditor a toate, este stăpânul tuturor lucrurilor și că noi, ca făpturi ale Lui, atărnăm întru totul de El. Astfel îi recunoaștem stăpânirea și puterea și mărturisim datoria noastră de recunoștință și de iubire față de El, pentru toate câte ne-a dat.

Jertfa este tot atât de veche și răspândită ca religia însăși. Înclinația de a cinși pe Dumnezeu prin jertfă este sădită chiar în firea omului; de aceea găsim jertfa în toate religiile, la toate popoarele și în toate vremurile. Aducerea de jertfă începe chiar cu primii oameni, și anume cu jertfa lui Cain și Abel, despre care ne mărturisește prima carte a Sfintei Scripturi: „Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului. Și a adus și Abel din cele întâi născute ale oilor sale și din grăsimea lor” (Fac. 4, 3-4).

❖ Dar și noi, creștinii, aducem jertfă lui Dumnezeu: Sfânta Euharistie, adică însuși Sfântul Trup și Sânge al Domnului. Slujba în timpul căreia se pregătește și se aduce jertfa Sfintei Euharistii este Sfânta Liturghie.

❖ Cel care a întemeiat Sfânta Liturghie și ne-a învățat și poruncit s-o săvârșim este Mântuitorul Însuși. Ea a fost întemeiată în ajunul morții Sale pe cruce, adică Joi seară, la Cina cea de Taină. Serbând atunci Paștele, împreună cu ucenicii Săi, «Iisus luând pâinea și binecuvântând a frânt și a dat ucenicilor Săi, zicând: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu”. Luând apoi paharul și mulțumind, le-a dat lor zicând: „Beți dintru acesta toți: acesta este Sângele Meu al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor”» (Matei 26, 26-28; Marcu 14, 22-24; Luca 22, 19-20; I Cor. 11, 23-25).

❖ Sfânta Liturghie este o rânduială de sfinte rugăciuni, în timpul căreia se săvârșește și se aduce jertfa fără de sânge a Legii celei Noi, întemeiată de Mântuitorul la Cina cea de Taină și încredințată de El Sfinților Săi Apostoli, iar de aceștia, urmașilor lor Sfințiți (arhieriei și preoți), pentru a fi săvârșită

de-a pururea în Biserica creștină, spre pomenirea Lui și spre iertarea păcatelor membrilor Bisericii Lui. **(Credința ortodoxă)**

Să știi cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu

Intrând în biserică, nu uita că intri într-un locaș sfințit, în casa lui Dumnezeu. Nu este deci de prisos „Să știi cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului Celui Viu...” (I Tim. 3, 15). În clipa în care pășim peste pragul bisericii, să lăsăm afară toate gândurile, toate grijile lumești, toate simțurile pământești. În biserică se intră «cu credință, cu frică de Dumnezeu și cu bună evlavie». Pășind în sfântul lăcaș, să fim astfel eliberați de povara grijilor de toate zilele: «Toată grija cea lumească să o lepădăm» și să ne ațintim gândul și inima numai spre cer și spre Dumnezeu: «Sus să avem inimile!», așa cum ne îndeamnă preotul înainte de a începe marea rugăciune în timpul căreia se aduce Sfânta Jertfă.

Pășește apoi ușor, spre a te închina mai întâi în fața Sfintei Evanghelii și a icoanei de pe tetrapod, care închipuie pe Hristos în mijlocul bisericii, apoi, în fața iconostasului; iar dacă ai adus prescură, vin și pomelnic, dă-le preotului prin ușa dinspre miazănoapte a altarului. Închină-te cu cuviință și evlavie înaintea Sfintelor icoane, fără să stai prea mult îngenunchiat, mai ales în fața icoanelor împărătești, pentru a îngădui și altora să-și facă rugăciunile lor și ca să nu împiedici pe preot în săvârșirea slujbei. Dacă însă s-a început Sfânta Liturghie, rămâi să te închini la icoane după sfârșitul slujbei.

Mergi după aceea în liniște și te așează la locul convenit: bărbații, la dreapta, iar femeile, la stânga. Ai grijă

să lași la mijlocul bisericii loc de trecere pentru cei ce vor veni după tine și pentru sfinții slujitori, când trebuie să cădească toată biserica. Cuvios este, iarăși, ca stranele să rămână libere, la îndemâna celor mai în vârstă, mai neputincioși și mai osteniți decât tine, pentru ca aceștia să poată să ia loc în anumite momente ale slujbei.

Nu umbla și nu te mișca fără rost în biserică, ci rămâi în liniște la locul pe care ți l-ai ales dintru început, pentru a păstra liniștea și buna rânduială ce trebuie să domnească în casa Domnului, căci „Dumnezeu nu e al neorânduiei, ci al păcii” (I Cor. 14, 33). Păstrează tot timpul, în ținuta și înfățișarea ta trupească, cuviința și evlavie pe care trebuie să le avem în fața Împăratului Tuturor.

Nu sta relaxat la strană, ci drept, în picioare: «Să stăm bine, să stăm cu frică și să luăm aminte Sfânta Jertfă cu pace să o aducem!». Nu vorbi și nu râde, nu fi necuvios și nu-ți roti ochii împrejur, ca să vezi cine a mai intrat sau cine iese sau ce face vecinul tău, ci urmărește cu atenție rânduiala slujbei, luând parte la cântările Sfintei Liturghii, bine știind și încredințat fiind că toate cele ce se săvârșesc în timpul Sfintei Liturghii se fac pentru noi toți, slujitori și credincioși laolaltă. Ascultă mai ales cu multă luare aminte cele ce se citesc la Apostol și Evanghelie, ca și cum ai asculta pe Domnul Însuși sau pe Sfinții Săi Apostoli; fii, de asemenea, atent la predica rostită de preot, căci el nu vorbește în numele lui, ci al lui Dumnezeu. Luarea aminte, cuviința și credința noastră trebuie să sporească pe măsură ce ne apropiem de inima Sfintei Liturghii, adică de clipa sfințirii Darurilor. **(Învățătura de credință ortodoxă)** ❖

MINUNEA SFÂNTULUI TEOFIL ȘI HRĂNIREA PELERINILOR FLĂMÂNZI

„Nu mai puțin vrednică de minunare este și următoarea povestire a ucenicului Pantelimon.

Lucrurile s-au întâmplat în mai 1853, adică la o jumătate de an înainte de moartea Fericitului Teofil. Starețul trăia pe atunci în sihăstria Goloseev.

- Pantelimoane, i-a zis odată, după prânz, ucenicului, să mergem în pădure să ne rugăm lui Dumnezeu!

Au mers. Au umblat prin pădure până ce-au istovit. Fericitul Teofil citea pe drum Evanghelia, cânta psalmi și împletea ciorapi, iar ucenicul tăia cu secera iarba și o vâra într-o plasă de sfoară, pentru a hrăni, la întoarcerea acasă, tăurașul. Când a venit seara și soarele a început să apună, drumeții au plecat spre casă. Trecând pe lângă locul unde este acum Sihăstria Preobrajenski, starețul s-a oprit, zicând:

- Auzi, Pantelimoane, să ne așezăm pe dâmb și să ne uităm la sfânta Lavră.

(...) Fericitul a strigat:

- Pantelimoane! Vin drumeți... Fugi de-i cheamă!

Ucenicul s-a trezit și a văzut pe drum o ceată de închinători pe care i-a chemat să vină la Fericit.

- Dumnezeu să vă ajute!, i-a întâmpinat Fericitul.

- Mulțumim, batiușca, au răspuns mujicii.

- Pesemne că n-ați mâncat nimic!

- De unde, batiușca. Am mâncat apă cu posmagi, dar mâncare caldă n-am pus în gură de o săptămână întreagă...

- Nu-i nimic. Ședeți, mai stați puțin de vorbă. Maica Domnului ne va hrăni pe toți îndată!

Apoi a scos din coș un ceun de tuci, a

Sfântul Cuvios Teofil cel Nebun pentru Hristos s-a născut în luna octombrie a anului 1788, în localitatea Mahnovo, aflată în apropiere de Kiev. În anul 1812 a intrat în Mănăstirea Bratski. În ziua de 11 decembrie 1821, a fost tuns în monahism, cu numele de Teodorit. Apoi, în anul 1822, monahul Teodorit a fost hirotonit ierodiacon, iar în anul 1827 ieromonah. Dorind a se îndeletnici și mai mult cu rugăciunea, sfântul a cerut binecuvântare pentru a se retrage în pustnicie, în peșterile săpate de Cuviosul Teodosie, în satul Lesniki. Neprimind binecuvântarea dorită, cuviosul a început a se nevoi din ce în ce mai aspru, sub chipul „nebiei pentru Hristos”. În ziua de 9 decembrie 1834, el a fost rânduit schimnic sub numele de Teofil.

Din această zi, sfântul s-a retras într-o livadă izolată, lângă satul Glubocita, unde s-a nevoit mulți ani. A petrecut mult timp și în pustia Goloseev, aflată tot în apropiere de Kiev. A trecut la cele veșnice în ziua de 28 octombrie 1853, la vârsta de 65 de ani. După adormirea sa, sfântul a fost înmormântat în sicriul pe care l-a păstrat în chilia sa toată viața. **Cei care cunosc în detaliu viața sfântului Teofil, în filmul rusesc „Ostrovlul” - în care personajul principal este părintele Anatolie - vor descoperi cu surprindere cât de multe amănunte au fost preluate din viața Sf. Teofil.**

săpat cu cuțitașul o groapă mică în pământ și l-a trimis pe ucenic să adune vreascuri.

- Vreascuri? Da' ce faceți cu ele, batiușca?, întrebă uimit ucenicul știind că n-are ce să pună pe foc.

- Tontule! O să fierbem păsat. Nu vezi că trebuie să dăm mâncare la închinători?

Vreascurile au fost aduse, dar nu aveau cu ce aprinde focul.

- Ei, poftim necaz, spuse cu supărare Pantelimon. Nu-i foc, batiușca.

- Dar Dumnezeu?!, a răspuns Fericitul cu încredințare. Și înălțându-și ochii spre cer, începu să se roage: Doamne! Înaintea Ta merge focul și fulgerele Tale luminează lumea. Ci ascultă Doamne glasul rugăciunii mele, când strig către Tine, când ridic mâinile mele spre Biserica Ta cea Sfântă. Auzi-mă: să mănânce săracii și să se sature și să laude numele Tău cel prea bun!

Spunând acestea, a făcut o metanie mare către răsărit și a blagoslovit ceaunul:

- În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh...

Dar numai ce a rostit aceste cuvinte, că sub ceaun s-a ridicat un firicel cenușiu de fum și vreascurile s-au aprins cu flacăra strălucitoare. Văzând minunea, Pantelimon vroia s-o rupă la fugă, dar Fericitul i-a poruncit să rupă iarbă și s-o arunce în ceaun. El a pus câteva pietricele luate din coș și o buchiță de gheață. Când totul a început să fiarbă, fericitul, fără a opri rugăciunea, a mai binecuvântat o dată ceaunul și a amestecat:

- Ei, acum gustă!, a rostit el întorcându-se spre ucenic.

Pantelimon a luat puțin pe vârful lingurii și a lins neîncrezător; apoi a mai luat o dată și a gustat o lingură întregă.

- Batiușca! Păi, e terci de griș, a strigat în culmea uluirii.

- Da' toarnă oaspeților mai iute, că se răcește.

Ucenicul a înșfăcat ceaunul cu bucurie și cu teamă, și a început să toarne în strachinele de drum ale închinătorilor. Dar o, minune! Oricât ar fi turnat, terciul nu se împuțina. Toți fuseseră hrăniți, îndestulați, iar ceaunul era parcă plin. Și așa cum au fost înmulțite pâinile în pustie pentru a ajunge la o mulțime de popor (Matei 14, 19-20), așa și acum a fost înmulțită hrana prin rugăciunile Fericitului...

- Ei, acum rămâneți cu Dumnezeu, a grăit fericitul către pelerini, după ce aceștia au terminat de mâncat. Mergeți în Sfânta Lavră și rugați-vă pentru toți.

Mujicii au pornit la drum și când au ajuns la Lavră au început cu bucurie și cu teamă să povestească tuturor despre minunea la care fuseseră martori. Mare este Dumnezeu nostru, Care a deschis porțile Cerului, a plouat mană și a trimis mâncare până la saț, și au mâncat și s-au săturat. Căci tot ce veți cere cu credință, rugându-vă veți primi.” (Vladimir Znosko, *Sfântul Teofil cel nebun pentru Hristos. Viața și Acatistul*, Editura Egumenița) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14 - 21 FEBRUARIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananeencei) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 17.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 19.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 20.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 21.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) Utrenia, Sfânta Liturghie